

ПЕСМЕ ПРИ РУЦИ

ТИШИНА

Убијају ме
разговори о количинама.
На нули сам сазидао све.
Сад путујем кроз царство
у којем језик пандан је животу.
Налазим се у тачки
где вршак пера дотиче бескрај.
Ту се одмара вук
и претвара у росу,
а језеро пада с планине.
Дечак је то видео матерњим очима
и зато му верују сви.

ЧЕРГАР

Настанио се у мени па песме миришу.
У крошњама ветрић и сирово небо.
Даљина од које се пати.
То осећа и вранац везан уз моју сенку.
Остављам га кад одлазим по воду.
Дуго се огледам у језеру као вила.
Неопажен вратим се пред ноћ.
Мој прелепи коњ једва чујно фркне.
Суварке бацим под котлић.
Плавкаста ватра мази као бивша љубав.
На њој крчка танки паприкаш.
Окусићу га чим утихну жабе.
Та музика успављује као дим.
Са залогајем на рубу ћу шуме да спавам.
Земља је најближи мајчин длан.
Овако ћу па онако намештати лице.
Све док се не ушушкам у лахор.
И док ме тама не прекрије сребром.
Као да ме и није било.
Нити ће икад игде више бити.

ПЕСМА ИЗА БРДА

Мајка је најлепша
у дворишту крај бунара.
Капи се проспу из ведре
и дођу за њом у кућу.
Над столом – дуга.
Од једне шаре справља се супа.
Покрај чиније – још две дугине боје:
Румено печење и чокањ!
Отац недељом чисти пиштољ,
синоћ је био на пиру.
Мирише весеље из опрљене цеви.
Неко ће лупнути о прозор
и брзо нестати.
Тад ми се јавља глас.
Са залогајем у грлу одлазим у воћњак.
Рано ме цвеће надахњује
на разговор с непознатим.
Све траје док не утихне песма иза брда.
Тад целу кућу оборе снови
и кроз мали век
лизну позиви на живот.

КАО ДА НИШТА НИЈЕ БИЛО

Колико год да сам у сну
живот ме понесе.
Тад напишем стих.
Отац носи врч и говори о суштинама.
То зна у крошњи шљиве
моје огребано лице.
А сумрак је пун тајни
док препирка у кући траје.
Нико не зна зашто је тако.
Мајка ће плакати,
а сестра под прозором дрхтати.
Иза врата појавиће се отац.
Сада веселичаст и обављеног посла.
Мирно ће опрати руке
и лице испрскати.
Као да ништа није било
ноћ ће запосести наша срца.

СВЕТЛОСТ И ЗВУЦИ

У пролећна поднева
светлост је најчистија
на јајету које кокош
снесе крај бунара.
Можеш на њему да се огледаш,
а нос некако велики.
Слику поправиш над водом у чатрњи.
Преко су врбак и планина у сунцу.
Треба ми бар брзина звука
да све што видим и опипам.
У јулу река пуна купача.
Цика ме најежи као стара музика.
И даје снагу да пливам.
Левом па десном – мршав преко воде.
Из вира ноћу изађе сом
и попасе ливаду.

ДАН

Дан се просуо као рижа.
Улица лепа
и људи намигују.
То је живот.
Шта ће ми сан у којем се
не зна ко пије, а ко плаћа.
Идем као човек на свој посао.
Тамо тече река,
а овде срце.
Последњи сам који ће дићи
руку на себе.
Ено – и цурица звиждуцка.
Па ово је рај!
Нисам ни знао чиме сам дариван.
Ако се лишће
проспе пред ноге
– то ја пребрзо старим.
Кусе гране населиће граја
и опет ће бити зелено.
Дан што се једном у животу јавља.
Дан подељен на године.

КАЛЕМ

Ко остари видеће ме младог.
То нисам научио од оца.
Само сам резбарио
у блату његову сенку.
И чистио прљаве прсте о колена.
Сад завршавам слику на свили.
Моја открића приказују ноћи
што га повијају у пелене.
Мајка се надноси
и месец му завија уз груди.

ПРОМЕНА

Устати зором
и поћи на реку у измаглици.
Колико год да трљаш очи
свет је све чаробнији.
Још ако нешто из шипражја гукне!
Али није тако кад се враћаш.
Људи подне траће будзашто.
Глава и новчаница – исто.
Да ме отац не тргне за руку
ко зна где бих завршио.
Поново стигнемо на реку.
У сумрак она мазно испарава.
А отац го рони ли рони.
Избије узводно и викне.

МИЛОСТИЊА

Нешто је испрало
дан као кошуљу.
То време сплеткари, знам.
Зато час откопчам,
час закопчам лице.
У нагодбе се упуштам
само из нужде.
А нужда је милостиња.
Јер чим покажеш новчић
људи се парају
као рукав на лакту.

ЗНАЦИ

О љубави дуго нисам певао.
Дотицале су ме којештарије,
ислужене глупости света.
Једном сам храмао кроз жито
и разумео љубав.
Ветар савијао даљину,
а пшеница стризала.
Други сам пут волео жену
коју је издао други.
Намучио сам се да проговори.
Кад се исповедила – нестала.
Сад знам да негде тугује.
Био сам час у њој,
час у себи.
Ти преласци су ме заморили
и отресли као кишу са рукава.

НЕОРА

Ни киша, ни сунце.
Та светлост ме опија.
Све је пред очима, а далеко.
Зато је рад у башти најбољи.
Мајка цимне двапут ашов у дубину
и преврне глатку сису земље.
Није свака киша за сејање.
Ако стално пада – неора.
Она мало гушћа од росуље – та!
Чим се сушне двориште пропева.
И сви причају да је најлепше
кад отац и мајка раде заједно.
Тад је живот јак.
А кромпир брзо процвета.
Ја скупљам златице
и највећу стављам на врх прста
– да полети.

КАЦА

То је требало гледати:
Кад отац прави кацу
под жалосном врбом у Гомјеници!
Прво се дуга, с ексером са стране,
забије у земљу.
Затим се веже канап
уз који се полажу друге.
Ја сам у царству
које опасује сува храстовина.
Свет се лелуја,
а моје је да дугу, ако клизне,
вратим хитро уз шпагу.
Чујем ли изнад реке јато чавки
– не смем подићи главу.
Чим се споји кула од карата
отац одока спусти обруч
– па где се заустави.
Спрам те мере праве се нови.
Трбух нитне положи се
у јамицу наковња,
а пробушени крајеви обруча
спојени натакну на њу.
Голим рукама обруч се не држи
док се чекићем туче.
Бар стару чарапу на длан!
О, што је лепо слушати звуку
и гледати оца како левом
руком окреће обруч,
а десном размекшава му обод!
Тад не отпоздравља комшији на коњу.
Уловим му занесено лице
и клиснем у кућу да читам.
Над књигом мезим шљиве из чаше
у коју могу стати три.
Заборавим оца
док обла кацу као оборену звер.
Али се вратим,
завирим у њу и – викнем.
Глас се распе на север и југ.
Тако оцу дам вољу да утори.
Песник каже овако:

Дуплом тестерицом величине шаке,
чији су зубићи размакнути
за дебљину малог прста,
клечећи дуби жлеб за дно.
У кружну бразду ставља
тесто па суви рогоз.
Дно се у комадима углављује
у мало разлабављену кацу.
Кад легне – песма.
Удри по обручевима.
У отворену флашу пива,
гле, увлачи се стршљен.
Једном је жалцем оца у уста
баш кад је навио боцу
па усна букнула трипут.
Ветар из крошње хладио усну,
а лишће падало на дно.
Сад отац кацу помера до бунара
и тапше са стране.
Ја сипам воду до врха
да лепотица набрекне до јутра.
И ни једна кап
за цео живот не исцури.
Са прозора мајка опет
приговара да и овај посао
погођен је будзашто.
Скупљам талашику
и знам очев одговор.

